

ÖDÜLLÜ KORE ÇOK SATANI

천 개의 파랑

Cheon Seon-ran

BİNLERCE MAVİ

Koli

Yeonjae ile tanışmadan önce Koli, C-27 olarak anılıyordu.

2035 yılında, Amerika, Çin ve Japonya’da üretilen parçalar Güney Kore’nin Daejeon şehrinde bir araya getirilerek Koli hayata gözlerini açtı. Onu diğer jokey humanoidlerden farklı kılan şey, üretiminin son aşamasında yanlış bir yazılım çipinin sisteme entegre edilmesi idi. Bu çip, aslında üretim hattında rapor hazırlamak için dolaşan bir araştırma öğrencisinin çantasından kazara düşmüştü; algılama ve öğrenme yetenekleriyle donatılmış, geliştirme aşamasındaki humanoidler için tasarlan bir prototipte –at yarışları için değil. Üç gündür gözüne uyku girmemiş olan öğrenci, bitkin bir haldeyken fabrika müdürüyle selamlaşmak için kartvizitini çıkarmaya çalışmış, işte tam o anda çip yere yuvarlanmıştı. Uykusuzluktan cüzdanında kartvizitini bile bulmakta zorlanan öğrenci, çipin kaybolduğunu fark etmeden yarı bilinçli halde fabrikadan ayrılmıştı. Temizlik görevlisi ise yerde bulduğu bu küçük parçayı, ne olduğuna bakmadan diğer çiplerin kutusuna atmıştı.

İşte böylece, iki imkânsıza yakın kaza art arda gerçekleşmişti: Öğrencinin çipi düşürmesi ve temizlik görevlisinin onu gelişigüzel kutuya atması. İnsan eli değmeseydi asla yaşanmayacak bu tesadüfler, Koli’yi insan hatasının eşsiz bir ürünü olarak var etti.

Koli’nin ilk uyanışı, bir çalışanın güvenlik donanımını test etmek için bedenini sertçe sarsmasıyla oldu. Baş sabitleme aparatına çarpıp ve bu çarpma, diğer jokey humanoidlerden farklı olarak, sisteminde bir uyanma komutu gibi algılandı. Gözlerindeki ışık

yandı, ama onu kontrol eden çalışan çoktan geçmiş, kargo bölmesinin kapısını kapatmıştı bile.

Daejeon'dan Seul'a doğru yola çıkan kargo araçları konvoyu, otonom sürüş sistemiyle virajları yumuşakça dönerken Koli'nin sabitlenmiş bedeni her hareketle hafifçe sallanıyordu. Kargo bölümündeki dar, uzun pencere, onun dış dünyayı görebildiği tek açıklıktı. Şafak vakti otoyolda ilerleyen araç, zaman zaman mavi ışıklarla aydınlanan tünellerden geçiyordu. Varıştan bir saat önce gün ağarmaya başladı; ışık huzmeleri pencereden süzülüp duvarlara yansırken, Koli sabit başını zorlukla çevirip bu anı izledi. Karşısında, güçleri kapalı halde sıralanmış diğer jokey humanoidler duruyordu.

“Hey!”

Kendi sesini ilk kez o an duydu. Birkaç kez daha seslendi, ama yanıt gelmedi. Araç sallandıkça hareketsiz bedenler de ritmik bir şekilde kımlıdıyordu. Koli başını yeniden öne çevirdi. Güneş artık tamamen doğmuş, dünya ışığa kavuşmuştu.

“Olağanüstü.”

Renklerin bu denli canlı olması onu şaşırttı; bu kelimeyi biliyor olması ise daha da hayret vericiydi. Peki, başka hangi kelimeleri tanıyordu? Varış noktasına kadar pencereden dışarı bakarak aklına gelenleri sıralamaya başladı: Gösterişli. Güzel. Muhteşem. Sarı. Kırmızı. Mavi. Hızlı. Korkutucu. Ürpertici. Serin. Soğuk. Sıcak. Parlak. Acı. Zor. Sıkıntılı... Bazı kelimeler fiil ya da sıfat olarak tam oturmasa da, Koli durmadan söyledi. Kelimeler kargo bölmesini doldurup taşacak gibiydi ki araç varış noktasına ulaştı. Bin kelime. Hatırladığı tam bin kelimeydi. Bunlarla kaç cümle kurabilirdi? Merakı, kapının açılmasıyla yarım kaldı; aktif olduğunu fark eden bir çalışan, telaşla onu kapattı.

Gözlerini tekrar açtığı anda, üç yanı betonla çevrili bir odadaydı. Penceresiz bu mekânda, demir parmaklıklı bir kapı vardı. Oda, ayakta durmaya ya da çöelmeye izin verecek kadar genişti, ama uzanmak ya da bacakları rahatça açmak imkânsızdı. Duvara monte edilmiş bir şarj kablosu ensesine bağlıydı. Kabloyu çıkardı, ayağa

kalktı ve parmaklıkları sıkıca tutarak karşı odada büzülmüş oturan
bir jokey humanoide seslendi.

“Hey!”

Karşıdaki başını kaldırdı. Yüzü kırmızıya boyanmıştı ve göğsünde F-16 yazıyordu.

“Orada ne yapıyorsun?” diye sordu Koli.

F-16 cevap vermeden yalnızca ona baktı. Koli sorusunu yineledi.

“Burası neresi, biliyor musun?”

F-16'nın boyunda bir ışık yandı, ama ses çıkmadı. Daha fazla üstelemeyen Koli, onunla karşılıklı oturmaya karar verdi. Zaman, jokey odasının duvarındaki saatin saniye ibresiyle akıyordu, fakat bu akışın ne kadar sürdüğünü anlamak zordu. Koli, akrebin bir tam tur ve yarım tur daha döndüğü süre boyunca F-16 ile sessizce oturdu.

F-16'nın neden suskun olduğunu ertesi gün anladı. Siyah paltolu bir adam ile kalın pilot montlu iki kadın F-16'yı görmeye geldi. Paltolu adam, sigarasını içerek konuşuyordu:

“Ses çıkmıyor. Bozulmuş işte, yazık. Bunu alın, yerine yenisini gönderin. Ama göndermeden önce iyice kontrol edin, kusurlu olmasın.”

F-16 küçük bir kutuya yerleştirilip götürüldü. Onu son bir kez görebilmek için ayağa kalkan Koli, parmaklıklar başını geçirmeye izin vermediği için yalnızca uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Boş odaya bakakaldı. Ardından tuhaf bir şey fark etti: Saatin akışı yavaşlamıştı. Bozuk değildi, ama zaman sanki ağır çekimde ilerliyordu. Bunu açıklayacak bir neden bulamayınca, yalnızca garip olduğunu düşünmekle yetindi.

Aradan 52 saat geçtiğinde kapı açıldı. Siyah paltolu adam, aynı kıyafetiyle, bu kez dört erkekle birlikte geri döndü.

“Çık,” dedi boğuk bir sesle, sigarasını ağzına götürürken.

Koli, kolayca anlayıp hareket etti. Adamları takip ederek bina-
dan çıktı ve çitlerle çevrili yolda yürümeye başladılar. İki yanda

yapraklarını dökmüş ağaçlar uzanıyor, her adımda yerdeki kuru yapraklar hışırdıyordu.

“Hışır hışır,” diye mırıldandı Koli, sesi taklit ederek.

Yanında yürüyen adam hafifçe dönüp baktı, ama bir şey söylemedi. Vardıkları yer devasa bir hipodromdu. İçeri girerken Koli, bomboş tribünlere göz gezdirdi. Çim alanda on dokuz jokey humanoid sıralanmıştı. Koli en sona geçti. O gün ilk kez atları gördü. Kendisine verilen at, siyah tüyleri parlayan bir kısraktı: Today.

Paltolu adam hipodromun ortasına bir sandalye yerleştirip oturdu. Jokey humanoidler teker teker atlara binip piste çıktı. Atlar önce sakın adımlarla yürüdü, sonra hızlandı. Bazıları dengeli bir tur atarken, bazıları düşüp yere yuvarlandı. Adam sadece izliyor, yorum yapmıyordu. Her şeyi denetleyen, yanında duran başka bir çalışandı.

Yakasında ‘Do Minju’ yazan isimlik taşıyan bu adam, sıra Koli’ye geldiğinde Today’in dizginlerini çekip piste yönlendirdi ve atın boynunu geniş bir hareketle okşadı. Koli bu anı sessizce izledi. Minju, ardından eyeri tutup üzeniye basarak tek hamlede binmesini işaret etti. Ancak Koli önce Minju’yu taklit etti; atın boynunu sıvazladı. Tok tok tok.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Minju, sesinde hafif bir gülümsemeyle.

“Bunu neden yaptınız?” diye karşılık verdi Koli.

Minju bir an duraksadı, sonra cevapladı: “İletişim kurdum. Şimdi bineceğimi söyledim.”

“Elinizle dokunarak bu mesaj nasıl iletiliyor?”

“Bir tür şifre. Bir anlaşma.”

“Anlaşma,” diye tekrarladı Koli.

Anlaşma gerçekten çok pratikti. Tek bir hareketle birçok söz israf edilmeden iletişim kurulabiliyordu. Atın boynunu okşamak, dizginleri çekmek, üzeniye atın böğrüne vurmak ya da doğru komutları vermek; hepsi atla sessizce pisti dolaşmaya yetiyordu.

Koli, Today’in boynunu bir kez daha nazikçe okşadı, ardından üzeniye basarak eyere yerleşti. İlk turda temel duruşunu korudu,

pisti yavaşça kat etti. Belini dimdik tutuyor, başı, omuzları, beli ve topukları yere dikey bir çizgi oluşturunuyordu. Atın sarsıntısı belinde emiliyor, esnek yapısı sayesinde bu hareketlere uyum sağlıyordu—Koli'nin çaba harcamasına gerek yoktu. Önce ileriye baktı, sonra dizginleri tutan ellerine, ardından havada süzülen ayaklarına göz attı.

“Etrafına bakmayı bırak, sadece önüne odaklan,” dedi Minju, atla aynı ritimde yürüyerek.

Koli hemen başını çevirdi. “Kargo kamyonundakinden çok farklı bir his bu,” diye mırıldandı.

Minju göz ucuyla ona bakıp artık koşacaklarını söyledi. Koli, talimat üzerine üzeniği bir kademe yükseltti, kalçasını eyerden kaldırdı. Bacaklarını atın gövdesine sıkıca yapıştırıp üst bedenini öne eğerek eyerle uyumu yakaladı. Minju, bunun ‘yarış duruşu’ olduğunu ekledi. Koşma sinyalinin alan Today, hızını kademeli olarak artırdı. Koli'nin eklemelerinden ayak bileklerine uzanan mekanik alt bedeni, sarsıntıyı zahmetsizce absorbe ederek ritmik bir iniş kalkış sağladı; kalçasındaki hidrolik sistem ise eyerden gelen darbeleri yumuşattı. Bedeni, Today'in varlığını en az hissedeceği şekilde tasarlanmıştı.

Today hızlandıkça rüzgâr güçlendi. Koli bunu, atın yelesinin dalgalanışından fark etti. Tel tel ayrılan saçlar, su gibi akıcı bir bütünlükle hareket ediyordu. Ansızın yeleye dokunma isteği uyandı içinde. Dizginleri bırakıp uzandı. Hiçbir şey hissetmedi, ama parmaklarının arasından ‘akan’ yelenin güzel olduğunu düşündü. O an dengesi bozuldu, şiddetli bir sendelemeye eyerden kaydı. Bunu gören Minju, “Dizginleri çek!” diye haykırdı. Koli, var gücüyle dizginleri asılınca Today durdu. Soluk soluğa yanlarına koşan Minju, azarlayan bir tonda sordu:

“Dizginleri neden bıraktın?”

Koli, tonu algılayamayacak kadar yalın bir şekilde cevap verdi: “Yeleye dokunmak istedim.”

Minju'nun kaşları çatıldı; sağ kaşı solundan daha fazla kıvrılmış, alınında üç çizgi belirmişti. Yüz kaslarının bu dansı ne sevinç, ne

üzüntü, ne de öfkeydi—daha karmaşık, çözülmesi zor bir duyguyu yansıtıyordu. Koli'nin cevabını anlamamış gibiydi. Nefesini düzenlemeye çalışırken başka soru sormadı, sadece kısa bir emirle inmesini işaret etti. Koli, gönülsüzce Today'den ayrıldı, ama atın boynunu hafifçe okşamayı da ihmal etmedi.

Kısa eğitim bitince dar odasına geri döndü. Minju'nun personel kartıyla demir parmaklıklı kapıyı kilitlediğini izlerken sordu:

“Kilitlemek zorunda mısınız?”

Kart okutulduğunda kilit devreye girdi. Minju ona döndü.

“Kaçmayayım diye mi kitlediniz? Bana güvenmiyor musunuz?”

“Prosedür böyle. Elimden bir şey gelmez.”

Koli başını hafifçe eğip onayladı ve geri çekildi. Kapının açık kalmasını istemedi. Kuralların toplumsal düzeni ayakta tuttuğunu biliyordu; herkesin uyması gereken anlaşmalar gibi. Onun da kuralları vardı: İnsanlara zarar vermemek ve emirlerine itaat etmek. Minju ayrılmadan önce seslendi: “Prosedür değişirse, lütfen haber verin.”

Günler boyunca Koli, hipodromda dimdik durup gökyüzünü ve dış duvarların ötesindeki ağaçları izledi. Gökyüzü her an başka bir renge bürünüyordu: Bazen mavi, bazen mora, pembeye, sarıya da griye çalışıyordu. Bu renkleri adlandırmakta zorlanan Koli, ‘mavipembe’ ya da ‘grisarı’ gibi birleşik isimler uydurdu. Dünyada bin kelimenin bin katı daha fazla kelimeye ihtiyaç var gibiydi. Lakin bir endişe kemiriyordu içini: Ya bu kelimeler zaten varsa ve o bilmiyorsa? O zaman nereden öğrenebilirdi?

Gökyüzünün bin bir hali arasında en çok bulutların belirgin olduğu günlerden hoşlanıyordu. ‘Hoşlanıyordu’ derken, gözlemini daha uzun süre göğе dikmesi kastediliyordu. Bulutlar, her biri kendine has şekillerde kümelenmiş, yoğunluklarıyla dikkat çekiyordu. Gökyüzünün düz bir yüzey değil, derin bir boşluk olduğunu kanıtlarcasına süzülüyorlardı. Rüzgârla kayıp giden bu cisimler, yere düşmeden havada kalabiliyordu; ağırlığı olan Koli

için imkânsız bir şeydi. Bir gün Minju'ya, "Bulutlara dokunmak istiyorum," dedi. Minju duymamış gibi yaptı.

Bu arada Koli, Today ile giderek daha yakın bir bağ kuruyordu. Onun ensesini okşuyor, bazen "İyi bak kendine," diyordu. Minju bu anlara tanık olsa da nedenini hiç sormadı.

Zamanla fark etti ki, diğer humanoidler ne gökyüzünü izliyor, ne atları okşuyor, ne de Minju ile konuşuyordu. Bu bir anzaydı belki; kazara erken açılması, içindeki bir parçanın kusurundan kaynaklanıyor olabilir. Ama ötesini sorgulamıyordu. Niye böyle düşündüğünü, kelimeleri neden merak ettiğini ya da dar odada zamanı niçin saydığını bilmiyordu. Tepkileri anlık ve çevresine odaklıydı: Odadayken gökyüzünü düşlemiyor, hipodromdayken saate bakmıyor, ata binerken kelime aramıyordu.

Yine de beklenmedik anlarda zihninde cümleler beliriveriyordu. Sanki bedeninde bir yerlerde, bir bölmede birikiyor ve birden ortaya çıkıyordu. Jokey odasının önünde durup sordu:

"Neden at yarışları düzenlemeye başladılar?"

Minju şaşırdı. Bugüne dek sorduğu basit sorular—"Bu ne işe yarar?", "Gökyüzü neden mavi?", "Yağmur neden yağar?"—bunların dışına çıkmıştı. Doğru bir cevap bulmak için bir süre düşündü. Koli'ye göre Minju nazikti; sorularını asla cevapsız bırakmaz, en kötü "Bilmiyorum," derdi. Oysa paltolu adam ve buraya uğrayan diğerleri, Koli'nin "Merhaba"sına bile tepki vermezdi.

"Eğlenceli olduğu için," dedi Minju sonunda. Basit bir cevap gibi gelse de başka türlü olduğunu bulamadı. Belki de doğrudu. Eğlence olmasa, at yarışları binlerce yıl sürmezdi. Tek sebep buydu.

"Kim için? Atlar için mi?" diye sordu Koli.

"Hayır, insanlar için."

"İnsanlar eğleniyorsa neden atlar koşuyor? O zaman insanlar koşsa daha mantıklı olmaz mı?"

Minju az kalsın kahkahayı patlatacaktı, ama kendini zor tuttu.

"Eğlence izlemekte. Hangi at kazanacak diye bahis oynanıyor. Gerçi insanların koştuğu yarışlar da var, ama atlarla olanın amacı başka," dedi Minju.

“Peki, atlar neden koşmak zorunda?” diye sordu Koli.

“Herhalde koşmaktan keyif alıyorlardır.”

Minju’nun sesinde hafif bir yorgunluk seziliyordu. Konuyu kısa kesmek ister gibiydi, ama Koli bunu fark edemeyecek kadar doęal bir tonda devam etti:

“Keyif aldıklarınızı nereden biliyorsunuz?”

“Tamam, bu kadar yeter...”

“Bana da söyleyin.”

“Neyi?”

“Today’in mutlu olup olmadığını bilmek istiyorum. Neye bakmalıyım?”

Minju susabilirdi; Koli itiraz etmezdi. Ama duymazdan gelemeyi ve onu ahıra götürdü. Today’in bölmesinin önünde durdular. At, demir parmaklıklar arasından burnunu uzattı. Minju, burnunun üstünü okşayarak selamladı.

“Neden oraya dokunuyorsunuz?” diye sordu Koli.

“Ensesini okşamak gibi. Önemsediğimizizi gösteriyor, bir tür söz.”

Koli taklit etmek için elini uzattı, ama 150 santimetrelik boyuyla Minju gibi atın burnunu kucaklayamadı; sadece avucuyla hafifçe dokunabildi. Minju, Koli’nin atlarla bu yakınlığı neden bu kadar önemseğini sormak istedi, fakat vazgeçti. Ona soru yöneltmek bile tuhaf bir huzursuzluk uyandırıyordu.

Minju, ahırdaki kutudan topraklı bir havuç çıkardı. İnsanların yediğinden daha ince, yamuk yumuk bir havuçtu—pazar değeri düşük diye buraya gönderilenlerden. Nadir bulunduğundan, genellikle yeni atlara eğitimde ya da yem reddedildiğinde ödöl olarak verilirdi. Today kokuyu alır almaz soluması hızlandı. Minju, avucuyla burnunu kapatarak beklemesini işaret etti.

“Sırtına bin. Yardım edeceğim.”

Koli’yi koltuk altlarından tutup kaldırdı; Koli, Today’in sırtına tutunarak yerleşti. Eyersiz binmek de güzeldi. Tüyleri ya da eti

hissedemese de, Today'in sırtı—yıllar boyu eyerle şekillenmiş bir evrimin eseri—düz ve dengeliydi.

“Nereleri hissedebiliyorsun? Duyular mesela?” diye sordu Minju.

“Cildime değen ince dokunuşları algılayamıyorum. Sıcaklık ya da soğuk da yok. Titreşimleri sensörlerimle fark ediyorum.”

“Güzel. Eğil ve Today'in sırtına sarıl.”

Koli, iki koluyla Today'e sarıldı. Minju havucu uzattı. Havuç çiğnenirken titreşimler yayıldı; yiyeceği almak için vücudun ince kıpırtıları, hızlanan kalp atışları ve derinleşen nefesler hissedilir oldu. Küçük, ama belirgin bir değışimdi.

“Mutlu mu?” diye sordu Koli.

“Evet. Sevdiğ bir ödöl verdik.”

Minju tam emin değildi, ama Today'in keyif aldığına inanmak istiyordu. Ayrıca Koli'nin bu cevaptan memnun göründüğünü fark etti, ama hemen bu fikri kafasından attı. Koli farklıydı, evet, lakin ona duygu yüklemek yanlıştı. Yine de merakından kurtulamıyordu: Bu merak nereden geliyordu? Jokey humanoidlerde yaygın mıydı, yoksa sadece Koli'ye mi özgüydü? Cevaplar, tesadüfen yolu bir jokey humanoidle kesişen Minju'nun erişebileceğı türden değildi.

Koli gözlerini yumdu ve Today'in titreşimlerini derinden hissetti. Acaba bir şeyleri gerçekten anlıyor muydu, yoksa bu beklenti Minju'nun bilgisiz bir kibrinden mi doğmuştu?

Minju, “Bu kadar yeter, odana dön,” diyerek Koli'yi Today'in sırtından indirdi. Koli itirazsız ahırdan ayrılıp odasına geçti. Bü-zülüp oturdu ve Today'in sırtındaki titreşimleri anımsadı; onları hafızasına ‘mutluluk’ olarak kazıdı.

Ertesi gün Minju'nun haklı olduğunu fark etti. Today hızlı koşarken Koli bir kez daha dizginleri bırakıp avuçlarını atın sırtına dayadı. Havuç yerken duyduğu titreşimlerden çok daha güçlü, hızlı bir ritimle karşılaştı. Koli'nin yarışmak için yaratıldığı gibi, Today de koşmak için var olmuş olmalıydı. Onun mutluluğunu keşfeden Koli, eğer Today mutluydu kendisinin de mutlu olduğu sonucuna vardı. Yele su gibi dalgalanıyor, titreşimler bedenini sarıyordu;

Today'in hızlanan kalp atışları Koli'ye tümüyle geçiyordu. "Mutlu musun, Today? Öyleyse ben de mutluyum."

Zamanla yarışlardan önce ve sonra Today'in ensesini okşama görevi Minju'dan Koli'ye geçti. İkisinin uyumu günden güne artıyor, Today'in değeri yükseliyordu. Bir gün, yarış öncesi güvenlik görevlisinin izlediği yayında yorumcunun sesi çalındı kulağına:

"Today ile jokeyinin nefes uyumu diyelim buna."

Nefes. Koli'nin tanıdığı bir kelimeydi. Bildiği kadarıyla kendisi nefes almıyordu. Nefes, havanın vücutla buluşup bir şeyleri emdiği, parçaladığı ve dışarı attığı canlılara özgü bir süreçti. Koli ise yalnızca enerjiyi biriktiriyor, dönüştürüyor ve tüketiyordu. Öyleyse neden 'nefes uyumu' demişlerdi?

"Sadece bir benzetme," dedi Minju. "İyi anlaştığınızı anlatıyor. Aranızdaki bağın sağlamlığı da denebilir."

Koli bu açıklamayı mantıklı bulsa da içten içe reddetmek istedi. Kendisinin nefes aldığına inanmak istiyordu. Minju bilinçsizce nefes alırken bedeni hafifçe şişip iniyor, bu tüm insanlarda ve hayvanlarda görülen ortak bir dans gibiydi. Nefes, vücudu kendiliğinden hareket ettiriyordu. Koli'nin de öyle anları vardı: Today'in sırtında pistte koştuğunda, kimsenin emri olmadan atın ritmine uyarak bedeni aşağı yukarı sallanıyordu—şişip inmek gibi değil, ama yine de bir uyumdu.

"Today ile koştuğumuzda ben de nefes alıyorum," dedi Koli. "Onun nefesine uyarak... Bu da bir benzetme sayılmaz mı?"

"Evet, öyle kabul edilebilir," diye yanıtladı Minju.

Today'in sırtında her koştuğunda Koli nefes aldığını seziyordu. Eğer nefes almak canlılara özgüyse, o anlarda Koli de bir canlıydı—yani yaşıyordu. Today koştukça Koli de varlığını hissediyor, yaşamın içinde buluyordu kendini. Peki, yaşamak neydi? Bu soruyu Minju'ya sormadı. Today'in değeri 50 milyon *wonu* aşınca ikiliye özel bir menajer atandı ve Minju ile yolları ayrıldı. Yeni menajere, *ben yaşıyorum* dese, alacağı cevap muhtemelen *deli robot* gibi bir şey olurdu.

Koli, Minju ile yeniden buluşup derin sohbetler edebileceği günü hasretle bekledi, ama o anlar uzun süre gelmedi. Yarışlara gitmek için sık sık kamyonu binen Today, dar alanda yemek yiyor, tuvaletini yapıyor, yıkanamıyor ve dinlenemiyordu. Koli'nin yapabildiği tek şey onun ensesini okşamakla sınırlıydı. Today'in kalp atışlarının hızlandığı anlar seyrekleşti; gözleri giderek donuklaştı.

Ne var ki pistte her şey değişiyordu. Koli, Today'in uzun zamandır kendisiyle vakit geçirdikçe ona benzediğini düşünüyordu. Today de sadece koşarken yaşıyor gibiydi. Koşmak, onun var olmasının tek yoluydu.

Koli'ye kamçı iki ay sonra verildi. Menajer, koşarken Today'in kalçasına vurmasını emretti. Koli emre uydu; her kamçı darbesiyle Today hızını artırmaya çalışıyordu.

Fakat tuhaf bir çelişki vardı: Today ne kadar hızlı koşarsa, o kadar durgunlaşıyordu. Koli bunu çözemiyordu. Mutlu olmaması imkânsızdı; koşarken yaşadığını hissediyordu, ama bu yaşam artık mutluluk taşımıyordu. Koli, bu soruyu da Minju'ya sormak üzere zihnine not etti.

Today, saatte 100 kilometreye ulaşarak Güney Kore rekorunu kırdığında büyük bir unvan kazandı. Değeri milyonlarla ölçülür oldu. Yine de bu, pek bir şeyi değiştirmede. Sevdiği havuçları biraz daha sık yiyebiliyordu, ama eski heyecanını kaybetmişti. “Dayan, az kaldı,” diye fısıldıyordu Koli yarışlarda. Today'in sessiz yanıtı ise sanki şuydu: “Acıyor. Acıyor. Acıyor.”

Minju olsaydı bunu durdurabilir miydi? Çünkü Minju, Koli'nin sözlerini kulak ardı etmezdi. Menajer ise Today'in acı çektiğini söylediğinde ya duymazdan geliyor ya da susmasını emrediyordu. Koli, emre boyun eğip sustu. Today, rekorundan üç ay sonra çöktü.

Son anlarda temposu yavaşladı; birincilikten dokuzunculuğa kadar geriledi. Tribünlerden yuhalamalar yükseldi, değeri eridi, ilgi söndü. Koli için bunlar önemsizdi, ama eklemleri sızlayan, adım atmakta zorlanan Today'in tedavisiz bırakılmasına seyirci kalamazdı. Karşılaştığı herkese Today'in dinlenmeye ve bakıma ihtiyacı olduğunu anlattı. Kimse kulak asmadı. Today, ayakta zar

zor dururken bile havuçları ağı kesici gibi çiğneyerek yarışlara zorlamıyordu.

“Bu gidişle ölecek,” diye düşündü Koli.

İşte bu yüzden, yaz sonunda tribünlerin dolup taşıdığı o gün, Koli kendini bilinçli bir kararla attan düşürdü. Today’in kendi ağırlığı altında ezildiğini fark etmişti. Piste çıktıktan sonra durmasının imkânsız olduğunu, bu halde yarışı tamamlarsa bacaklarını tümünden kaybedebileceğini biliyordu. Diskalifiye etmek, en mantıklı çareydi. Bir an, yarışı bitirme arzusuyla Today’i koruma isteği arasında bocaladı. Ama çok geçmeden ikinciye seçti. Today’i kurtarmalıydı.

Mavi gökyüzünün yayıldığı ekrana bakarken, aralıklardan süzülen güneş ışınlarını yakaladı. Tıpkı kamyonda ilk kez gördüğü gibi, dar boşluklardan içeri doluşmak için yarışan ışınlardı bunlar. Ekran olmasa daha güzel olurdu, diye düşündü. Today ile pistte değil, uçsuz bucaksız çayırlarda koşmalar her şey daha anlamlı olabilirdi.

Arkasından gelen atları görebiliyordu, yine de Koli kendini yere bıraktı. Kamyon gibi süratle yaklaşan nalların altında ezildi; kalçası ve gövdesinin alt kısmı paramparça oldu. Today kurtuldu. Ancak Koli, var olma nedenini o an tamamen yitirdi.

Buraya kadardı. Koli’nin yaşamının ilk perdesi böyle kapandı.

Koli’nin jokey odasında kalmama arzusu sonunda gerçek oldu. Saman yığınının üzerine uzanıp gökyüzünü izleyebildi. Birkaç gün içinde bir taşeron firma gelip onu alacaktı; bedeni ya başka makineler için yedek parça olarak dağılacak ya da güç ünitesi kapatılmış halde, bir zamanlar şampiyon Today ile koşmuş bir jokey olarak at yarışı müzesinde sergilenenecekti. Kendi sonunu düşünürken özel bir duygu hissetmiyordu, ama gözlerini gökyüzünden olabildiğince uzun süre ayırmak istemiyordu. Bunun pişmanlıkla aynı şey olduğunu fark etmeden.

Tam o sırada bir kız başını uzattı. Üzerinde kot pantolon ve siyah bir tişört vardı. Saçı Minju’nunkine benziyordu, ama biraz daha dağınıktı, sanki zamanın yorgunluğunu taşıyordu. Güneş

ışığı kızın üzerine düşüyor, havadaki toz taneleri darmadağın saçlarına tutunuyordu.

“Merhaba?” diye seslendi Koli.

Kızın ondan ayrılmayan meraklı bakışları, sanki onu kurtaracak bir umut taşıyordu. Koli bunu, kızın nefesindeki bir şeyden hissetmişti.

“Benimle konuşmak mı istiyordun?” diye sordu Koli.

Kız tereddütle saman yığınlarını adımlayarak yaklaştı ve Koli’nin kırık alt gövdesini incelemeye aldı.

“Sorun değil,” dedi Koli. “Zaten bozuldum. Yanışta düştüm ve arkamdan gelen at beni ezdi. Benim hatamdı. Dikkatim dağıldı; birden gökyüzünün maviliğine daldım. Ekrandaki sahte olan değil, gerçek çayırarda koştuğumu hayal ettim. Sen hiç gerçek bir çayırda koştun mu?”

Kızın yanıtını duymayı umuyordu, ama Minju’nun gelişi buna fırsat vermedi. Kız ayrılırken bile göz ucuyla Koli’ye bakmaktan vazgeçmedi.

Ertesi gün Koli’nin gücü kesildi.

Son hatırladığı, Minju’nun telefonda biriyle hararetli bir konuşmaya dalıp yalvardığıydı: “Zaten işe yarar parçası pek kalmamış, satsak 800.000 won bile etmez. Taşeron firmaya vermek yasadışı, ama neyin daha yasadışı olduğunu tartışmanın anlamı ne? Hayır, tartışmıyorum... Evet, evet. Şikâyet etmelerini engellerim. O öyle biri değil.” Koli, Minju’nun bu kadar kısa sürede böylesine farklı duygular sergilediğine ilk kez tanık oluyordu. Ahırda bir ileri bir geri yürüyerek telefonda konuşan Minju, sonunda cihazı kapattı ve gülümseyerek Koli’ye döndü. “Orada iyi yaşa,” dedi. Ardından Koli’nin gücünü kesti. Koli, Minju’nun kendisi için ‘yaşa’ kelimesini kullandığını unutmamak üzere hafızasına kaydetti.

Gözlerini tekrar açtığında, karşısında o tanıdık kız duruyordu. Artık saman yığınlarının üzerinde değil, çatısı olan bir evin ikinci katındaki bir odadaydı. Kız, Koli’nin karşısına oturdu ve söze başladı:

“Woo Yeonjae.”

Bu, onun adıydı.

“Sen brokoli’sin.”

“...”

“Kısaca Koli.”

Ve işte bu da Koli’nin adı oldu.

Böylece Koli, Koli’ye dönüştü. Şimdi sıra, Koli’nin hayatının ikinci perdesini aralayan bu olağanüstü kızın hikâyesini anlatmaya geldi.